

Arrest

nr. 286 667 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van het voormelde minderjarige kind, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2021 dient verzoekster in eigen naam en in naam van haar minderjarige dochter een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. (...) S. (...)

Geboren te (...) op (...)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

N. (...), Y. (...) (geen R.R.)

Geboren te Antwerpen op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is en geen ander land zou kennen dan België. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent echter, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar beide ouders een band met Marokko. Verzoeker en haar wettelijke echtgenoot hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind België slechts voorlopig was.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar dochter en op het feit dat een terugkeer haar schoolcarrière ernstig in het gedrang zou brengen en mogelijks een leerachterstand tot gevolg zou hebben. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de alle scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (namelijk acht jaar) van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kind waarbij ze erop wijst dat haar dochter in België is opgegroeid en dat zij België als haar thuisland zou beschouwen. Haar belangen zouden worden geschaad indien zij tijdelijk dient terug te keren naar Marokko, land waarmee zij geen enkele band zou hebben. Betrokkene verwijst hiervoor naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name naar artikel 3, 9, 10 en 28. Zij wijst er op dat voor het kind Vlaams de moedertaal zou zijn, dat zij als pure Vlaming beschouwd dient te worden en dat het bovendien haar keuze niet was

om niet legaal in België te verblijven. In Marokko zou zij in een vreemde wereld terechtkomen waar zij grote moeilijkheden zou ondervinden. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd. 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient volledigheidshalve gesteld dat het recht op onderwijs niet onzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Van een schending van artikel 9 is geen sprake daar het kind niet gescheiden worden van haar moeder (haar vader verblijft niet in België). Ook het recht op gezinshereniging, zoals voorzien in artikel 10, komt op geen enkele manier in het gedrang door huidige beslissing. Volledigheidshalve merken we op dat haar dochter nog zeer jong is, namelijk acht jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. We merken hier op dat de vader van haar dochter niet in België verblijft maar in Spanje en dat het administratief dossier geen toestemming van de vader bevat om zijn dochter in België te laten verblijven. De bewering dat haar echtgenoot haar en haar dochter letterlijk op straat gezet zou hebben, vindt geen ondersteuning in het administratief dossier. Dit bevat namelijk enkel een aangifte bij de politie door haar echtgenoot dat mevrouw de echtelijke woonst verlaten heeft en haar dochter heeft meegenomen (zie attest van aangifte dd. 27.09.2015). Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat mevrouw zich reeds in oktober 2015, amper een maand later, met haar nieuwe partner aanmeldde bij het OCMW (zie voorgelegde verklaring mevrouw K, maatschappelijk werker OCMW dd. 06.05.2021. Behalve de schoolattesten worden er geen getuigenverklaringen of stukken voorgelegd die specifiek betrekking hebben op haar dochter noch worden er bewijzen voorgelegd van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Evenmin maakt betrokkene aannemelijk dat zij in huiselijke sfeer geen Marokkaans (Arabisch) zou spreken, wat toch haar moedertaal is, en dat haar kind niet opgevoed zou worden in deze taal. Dit wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis slechts één inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen voorlegt dd.17.09.2021. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat zij het Nederlands dermate beheerst, dat zij haar kind in deze taal zou kunnen opvoeden. Dit houdt tevens in dat haar kind, minstens, over een degelijke mondelinge kennis van het Marokkaans (Arabisch) beschikken. Gelet op haar nog jonge leeftijd en op haar gedegen noties van de moedertaal van haar moeder, kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan het onderwijs in het land van herkomst beschikt. De bewering dat zij in Marokko grote moeilijkheden zou ondervinden, vindt geen ondersteuning in het administratief dossier noch in de voorgelegde stukken. Wat betreft het feit dat haar kind geen keuze heeft in de beslissingen van haar moeder, dienen we op te merken dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kinderen, betrokkene zelf heeft de keuze gemaakt om zich samen met haar kind te nestelen in illegaal verblijf. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat het hoger belang van haar kind geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter hier logopedie volgt en wordt opgevolgd door Kind en Gezin. Ter staving hiervan legt zij een attest dd. 23.04.2021 en een attest van Kind en Gezin dd. 19.09.2019. Dit element kan echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Vrijwel alle kinderen in België worden door Kind en Gezin opgevolgd, dit is op geen enkele manier buitengewoon. Ook het feit dat zij hier logopedie volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zij toont evenmin aan dat logopedie niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Tenslotte wijzen we er nog op het voorgelegde attest reeds dateert van meer dan een jaar geleden en dus niet kan aantonen dat haar dochter op heden nog steeds logopedie volgt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, zij toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van

herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Ook al zou inderdaad het langdurig karakter van de relatie sedert 2015 blijken, blijkt in casu dat verzoekster en haar partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Verder stellen we vast dat mevrouw volgens de voorgelegde stukken nog steeds gehuwd is met dhr. D. (...) N. (...), die over verblijfsrecht in Spanje beschikt, die de vader van haar dochter is en die – volgens haar eigen verklaringen afgelegd bij de politie op 02.02.2021 – zijn echtgenote en dochter nog steeds financieel ondersteunt vanuit Spanje. We stellen ook vast dat het administratief dossier geen toestemming van de vader bevat om zijn dochter in België te laten verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij het centrum van haar belangen in België zou opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. Ze beroept zich wel op haar partnerrelatie maar zoals hierboven reeds aangestipt blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene nog steeds gehuwd is met dhr. N. (...) D. (...), die tevens de vader van haar dochter is én geen toestemming heeft verleend aan zijn dochter om in België bij haar moeder te mogen verblijven. In dit kader valt het op dat de vijf voorgelegde getuigenverklaringen bij huidige aanvraag 9bis zich allemaal uitspreken over haar echtgenoot, wat wettelijks gezien dus dhr. N. (...) is en niet haar huidige partner. Tenslotte wijzen we er nog dat het administratief dossier blijkt dat zij, na de brand in haar woonst, niet meer samenwoont met haar partner. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij of haar dochter met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende

stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst en dat zij volledig vervreemd zou zijn de samenleving in haar land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Marokko (rekening houdend met haar huwelijk te Marokko in 2005 en haar Spaanse verblijfstitel afgeleverd op 01.03.2010) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkene toont echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing haar de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die haar verhindert om tijdelijk terug te keren naar Marokko. Zij zou vrezen voor haar leven en haar fysieke integriteit door deze ernstige snel verspreidende epidemie. Zij meent zelfs het risico te lopen het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling gelet op deze uitbraak. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Dus ook in België loopt verzoekster een kans om besmet te geraken (RVV, arrest nr 268396 van 16.02.2022). Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar Marokko haar leven of haar fysieke integriteit in gevaar zou brengen noch dat zij hierdoor een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren. Bovendien, indien verzoekende partij in Marokko besmet zou geraken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoort noch blijkt dat zij in Marokko verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België volledig is hervat. Reizen naar Marokko is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij onbepaalde tijd nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de

concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

De advocaat van betrokkene haalt aan dat zij in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2010 zonder dat zij geprobeerd hebben om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit bijna elf jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het leven dat zij hier als goede burgers opgebouwd zou hebben teniet gedaan zou worden, dat haar inspanningen tot inburgering teniet gedaan zouden worden, dat haar opgebouwde integratie verloren zou gaan en dat al haar bindingen met België doorgeknipt zouden worden door een terugkeer. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekster beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen plaats zou hebben om haar 'hebben en houden' achter te laten, wat een onevenredigheid zou vormen in de buitengewone inspanning om de aanvraag in Marokko in te dienen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zouden hebben om haar hebben en houden achter te laten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar het verslag van IOM (uit 2021) om aan te tonen dat zij geen beroep kan doen op ondersteuning door IOM. Volgens betrokkene bewijzen de cijfers uit dit rapport dat de re-integratie steun in haar hoofde onbestaande zou zijn. De cijfers tonen dat echter niet aan. Het is niet omdat geen enkele Marokkaanse onderdaan in 2021 gebruikt maakte van IOM, dat Marokkaanse onderdanen uitgesloten zouden zijn van deze re-integratie steun. Dit blijkt nergens uit het voorgelegde rapport en kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris

krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog is met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene wijst er op dat het evenredigheids- en redelijkheidsprincipe een algemeen rechtsbeginsel is dat steeds geëerbiedigd moet worden. Echter, huidige beslissing verplicht hen enkel om de aanvraag in het buitenland in te dienen wat een tijdelijke maatregel is en dus niet strijdig is met het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel (RVV, arrest nr 249346 van 18 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht, dat zij absoluut geen gevaar vormt voor de veiligheid en openbare orde en dat zij over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene is namelijk zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich bevindt. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2010 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan elf jaar haar vermeende binnenkomst. Haar bewering sinds 2010 ononderbroken in België te verblijven, vindt evenmin ondersteuning in het administratief dossier dat een Spaanse verblijfskaart afgeleverd op 01.03.2012 bevat evenals haar vorige Marokkaans paspoort met inreisstempel Almeria (per boot vanuit Marokko) op 28.01.2012. Bovendien kreeg betrokkene reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij sinds 2010 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij al meer dan twaalf jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij als goede burgers geleefd zouden hebben, dat zij hier sociaal verankerd zou zijn,

dat zij hier tal van sociale bindingen zou hebben, dat zij hier een nieuw leven opgebouwd zou hebben, dat zij hier tewerkgesteld zou kunnen worden, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij snel een tewerkstelling zou vinden, dat zij van niemand afhankelijk zou willen zijn, dat zij ervan zou dromen volwaardig deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat zij België als haar eigen land zou beschouwen, dat zij zich de Belgische/Vlaamse gewoontes eigen gemaakt zou hebben, dat zij de Belgische normen en waarden zou respecteren, dat zij veel inspanningen tot integratie gedaan zou hebben, dat zij een waarborgattest OCMW voorlegt, een verklaring van een maatschappelijk werker, een nutsfactuur, een ingebrekestelling, zes getuigenverklaringen, een inlichtingenfiche school, een werkbeploofte, een inschrijvingsfiche Nederlands, aanmaningen tot het betalen van ziekenhuisfacturen, bewijzen van gemaakte medische afspraken, schoolrekeningen, haar moederschapsboekje, en foto's van de brandschade aan haar woonst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tevens op 24 november 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Mevrouw,
Naam, voornaam: A. (...), S. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:
N. (...) Y. (...), geboren op (...), nationaliteit: Marokko*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“- Theoretische beschouwing

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

- Concrete toepassing

Verzoeksters benadrukken dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoeksters hebben aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoeksters hebben voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat zij er zich op kunnen beroepen en in de gegeven omstandigheden hun aanvraag in België kunnen indienen.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en het belang van het kind anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu zijn verzoeksters vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf, de volledige integratie in het Rijk, het feit dat het minderjarig kind op een Nederlandse school zit en hier geboren is, de sociale bindingen in het Rijk, de ruime vrienden- en kennissenkring geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoeksters.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoeksters geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, quod non, en stelt verder dat :

“... Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is en geen ander land zou kennen dan België. Het louter feit in België geboren te zijn, opent echter, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkel band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar beide ouders een band met Marokko. Verzoeker en haar wettelijke echtgenoot hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind België slechts voorlopig was; Betrokkene beroept zich op de scholing van haar dochter en op het feit dat een terugkeer haar schoolcarrière ernstig in het gedrang zou brengen en mogelijks een leerachterstand tot gevolg zou hebben. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat alle scholing van het kind nog steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (namelijk 8 jaar) van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt. (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. 6 Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt hier de materiële motiveringsplicht in haar bestreden beslissing.

Verzoeksters wensen op te merken dat verwerende partij de facto niet betwist dat de aanvraag tot regularisatie niet enkel werd ingediend door eerste verzoeker, maar ook door tweede verzoeker, zijnde het minderjarig kind.

Dat tweede verzoekende partij uit de motieven beslissing niet kan afleiden uit wiens hoofde de voormelde motieven werden onderzocht.

Bij lezing van deze motieven dat de bestreden beslissing werd genomen vanuit het oogpunt van eerste verzoeker in plaats vanuit het oogpunt van tweede verzoeker.

Dat bij lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing tweede verzoekster niet kan afleiden waarom het gegeven waarom de geboorte in België, het opgroeien in België, het naar school gaan in België enz... geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu het niet haar keuze is en was geweest om in België geboren te worden en op te groeien....

Dat de geboorte in België, het opgroeien, het naar school gaan.... op zich al buitengewone omstandigheden zijn.

Verder probeert verwerende partij de schuld in de voeten van de moeder te schuiven door te stellen dat eerste verzoekster zelf de keuze heeft gemaakt om zich samen met haar kind te nestelen in illegaal verblijf.

Dat de motiveringen in de bestreden beslissing die de schuld en verantwoordelijkheid toewezen aan de moeder van tweede verzoekster is allesbehalve ernstig en buitenproportioneel zodat de materiële motiveringsplicht in die zin geschonden is.

Dat eerste verzoekster wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat het hoger belang van haar kind geschaad zal worden door een "tijdelijke terugkeer" naar Marokko.

Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet, nu de Raad zal vaststellen in deze uitzonderlijke zaak dat de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Doch dit neemt niet weg dat verwerende partij hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, en niet mag nalaten in concreto te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van het minderjarige kind de facto mogelijk is in haar land van oorsprong indien het kind gedurende heel haar leven enkel het Belgisch onderwijs heeft gekend. Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van een schoolplichtig kind een beletsel kan vormen voor verzoeksters om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Dat verwerende partij niet betwist dat tweede verzoekster hier geboren is en reeds 8 jaar haar belangen in het Rijk heeft gevestigd, doch stelt zij onterecht dat zij gelet op haar jonge leeftijd over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om de taal te leren.

Dat verwerende partij helemaal geen rekening houdt met het gegeven dat tweede verzoekster gelet op haar leeftijd de nodige structuren nodig heeft en een terugkeer naar het land van herkomst een drastische verandering met zich zal meebrengen. Dat een drastische verandering zowel een impact zal hebben op de mentale toestand als op de ontwikkeling van het minderjarige kind.

Ten onrechte stelt verwerende partij dienaangaande dat de bewijslast vergt dat verzoeksters dienen aan te tonen dat het voortzetten van het onderwijs in Marokko onmogelijk is.

Meer nog, verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat tweede verzoekster onbepaalde tijd niet meer naar school kan gaan als zij een verblijfsmachtiging moet indienen in het herkomstland. Dat tweede verzoekster haar studies hierdoor in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zal creëren.

Samenvattend werd op 16 december 2022 door Uw Raad in arrestnummer 282 079 gekend onder het rolnummer 279 145 op pagina 8 in een gelijkaardig geval het volgende geoordeeld.

"De Raad kan samen met de verzoekende partijen slechts vaststellen dat de verwerende partij bij de beoordeling of de scholing van de kinderen van de verzoekende partijen kan aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid in gebreke is gebleven om rekening te houden met de aangevoerde omstandigheid dat een tijdelijke verwijdering voor gevolg heeft dat de studies niet meer kunnen worden verdergezet. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het door de eerste verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde element dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren. De eerste bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden en is niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand gekomen. Het betoog in de nota met opmerkingen dat uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat; met het feit dat de kinderen in België school lopen rekening heeft gehouden en dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat het bestuur beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen

buitengewone omstandigheid uitmaakt, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat de eerste verzoekende partij in haar aanvraag niet enkel wees op het schoollopen in België doch ook heeft aangevoerd dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst dit zou betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

Verzoeksters hebben aangetoond en bewezen dat tweede verzoekster bij een terugkeer naar herkomstland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kan gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat haar studies in het gedrang komt en zij bijgevolg een achterstand zal creëren.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Dat de bestreden beslissing verder nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen dat zij bij een eventuele terugkeer een schoolachterstand zou creëren niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Verder heeft verzoekster aangetoond dat zij nooit onderwijs heeft verkregen in Marokko en het land van herkomst voor tweede verzoekster onbekend is, wat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij.

Verwerende partij tracht verder met een standaardmotivering te motiveren dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs of geen gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft en dat het kind voor haar studies tijdelijk zou kunnen aansluiten bij het onderwijs in een Marokkaanse school in afwachting van de procedure.

Dat het helemaal niet in het belang is van het kind om terug naar het land van herkomst te gaan. Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Als verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dient zij lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Daarnaast beheerst het kind de Arabische taal helemaal niet en gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat het kind scholing kan verkrijgen in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Het is onredelijk om te stellen van verwerende partij dat het kind door het loutere feit dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, die taal ook beheerst om in een onderwijssysteem te kunnen aansluiten in Marokko.

Verzoeksters merken terecht op dat het algemeen gekend is dat de Arabisch taal een volkomen ander taal is dan het Nederlands. Het is algemeen gekend dat enig vergelijk tussen beide talen niet bestaand is.

Dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State het volgende blijkt:

Het kan niet in om het even welke situatie worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791).”

Dit wordt overigens bevestigd door een gelijkaardig arrest van Uw Raad (zie RvV nr. 181 193).

Bijgevolg gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat het minderjarig kind via haar beide ouders een band heeft met Marokko nu zij de Marokkaanse nationaliteit hebben en in Marokko geboren zijn.

Het feit dat de ouders van het kind de Marokkaanse nationaliteit hebben, impliceert niet dat men ervan kan uitgaan dat zij de “Marokkaanse” taal en cultuur zal zijn bijgebracht.

Dat uit de vaste rechtspraak van Uw Raad het volgende blijkt (RvV 10 september 2021, nr. 260.518): "het feit dat scholing in Kosovo kan verkregen worden of dat de kinderen tot op zekere hoogte de moedertaal en Kosovaarse cultuur mogelijks werden bijgebracht, weinig relevant is voor M.E. die reeds zijn gehele lagere school en middelbaar tot in het vijfde jaar in België heeft afgelegd."

Bijgevolg stellen verzoeksters vast dat met het belang van het minderjarig kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing nu verwerende partij op geen enkel ogenblik hiermee rekening heeft gehouden.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoeksters voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoeksters niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Door geen rekening te houden met deze feiten, schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

"Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen (RW, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."

Dat verwerende partij stelt dat verzoeksters zich in illegaal verblijf bevond, waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Blijkbaar vergeet verwerende partij dat het artikel 9bis Vw. net in het leven geroepen werd voor onder andere diegene die verschillende jaren in de illegaliteit hebben verbleven en hun verblijf net op basis van het voormeld artikel wensen te regulariseren...

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vw. om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

Door dergelijke motieven, waarbij een vreemdelingen reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied zou verblijven, als uitgangspunt te nemen, miskent verwerende partij de beginselen van een algemeen behoorlijk bestuur. Dit is allesbehalve op redelijke wijze gesteund nu de elementen die wijzen op langdurig verblijf, integratie, de lokale verankering, onderwijs van de minderjarige, worden verworpen omdat verzoeksters zich aldus zouden hebben genesteld in illegaal verblijf...

In casu hebben verzoeksters op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoeksters om zich terug te begeven naar hun herkomstland.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing stelt verzoekster vast dat verwerende partij niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeksters in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

In casu gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat eerste verzoekster zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf.

Dat verwerende partij in deze motivering helemaal geen rekening houdt met het gegeven dat eerste verzoekster enkel en alleen naar België is gekomen omdat zij gehuwd was.

En dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Daarnaast blijkt uit de loutere stelling dat verzoeksters zelf verantwoordelijk zouden zijn voor hun lange, illegale verblijf nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of verzoeksters door toedoen van hun langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Dat verwerende partij blijkbaar vergeet dat eerste verzoekster moeder is van een schoolgaande minderjarige kind en bij een eventuele terugkeer het kind voor onbepaalde tijd niet meer naar school kan gaan.

Deze overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verwerende partij bij het onderzoek van verzoeksters argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft eveneens het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst en dat zij volledig vervreemd zou zijn de samenleving in haar land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Marokko (rekening houdend met haar huwelijk te Marokko in 2005 en haar Spaanse verblijfstitel afgeleverd op 01.03.2010) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RvV arrest 221362 van 05.06.2020).”

Verzoekster wenst tevens op te merken dat verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen daar waar zij stelt dat het onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst...

Dergelijke motieven zijn foutief en kunnen de beslissing geenszins dragen. Het feit dat verwerende partij zich steunt op hypothesen, maakt op zich reeds een schending uit van de motiveringsplicht in haar hoofde. Minstens kon zij tijdens het onderzoek de vraag stellen aan verzoekster of zij al dan niet familie, dan wel vrienden heeft in Marokko alwaar zij terecht zouden kunnen.. Dit heeft verwerende partij echter in casu niet gedaan...

Verder verwijst verwerende partij in haar bestreden beslissing dat het langdurig verblijf van verzoeksters geenszins kan vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verwerende partij gaat hiermee echter zeer kort door de bocht.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing alleszins niet betwist dat eerste verzoekster jaren onafgebroken in België heeft verbleven, vergeet zij en beseft zij aldus niet dat deze 12 jaren, zwaarder doorwegen, en voornamelijk in hoofde van de haar minderjarig kind, in verhouding met het verblijf van verzoeksters in het land van herkomst.

Te meer, het netwerk en de sociale banden van verzoeksters zich in het Rijk bevinden en geenszins in het land van herkomst. Er kan van verzoeksters niet worden verwacht dat zij alsnog banden/contacten/netwerk hebben in het land van herkomst nu zij hun leven alhier hebben gebouwd en het minderjarig kind alhier school loopt.

Zeker het minderjarige kind, dewelke hier geboren is en absoluut geen banden heeft met het land van herkomst heeft enkel sociale banden in het Rijk. Dergelijke stelling van verwerende partij is dan ook niet ernstig. Enige proportionaliteitstoets is niet te vinden in de motieven van verwerende partij. Minstens diende verwerende partij een belangenafweging in die zin te doen, hetgeen in casu niet is gebeurd, waardoor de beslissing bijgevolg gebrekkig werd gemotiveerd.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Verzoeksters dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, alsook op basis van de duurzame lokale verankering en het schoolgaande minderjarige kind.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat eerste verzoekster sinds 2010 in België verblijft en dat zij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Verwerende partij heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd nu zij de regularisatieaanvraag van verzoeksters onontvankelijk heeft verklaard op grond van de stelling dat er namens verzoeksters geen buitengewone omstandigheden (langdurig verblijf/binding /sociaal netwerk...) kunnen aanvaard worden, hoewel verzoeksters wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond.

Het louter antwoorden op alle door verzoeksters aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet. De door verzoeksters aangehaalde buitengewone omstandigheden werden dan ook door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld.

Bijgevolg stellen verzoeksters vast dat met het belang van het minderjarige kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Dat verwerende partij heeft nagelaten enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoeksters voorgelegde elementen geen rekening kan worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoeksters niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat dit middel derhalve gegrond is.”

3.2 In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van haar tweede middel voert verzoekster het volgende aan:

“Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij het centrum van haar belangen in België zou opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).”

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij “een korte tijd” duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag zal nemen vooraleer verzoeksters een antwoord zullen ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoeksters om, gelet op hun financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zouden zij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Dat verzoeksters opgebouwde contacten in het Rijk een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

Dat de door de verwerende partij belangenweging niet afdoende is gemotiveerd en bovendien niet draagkrachtig is nu dergelijke motieven de principes en de bescherming van artikel 8 van het EVRM volledig wordt uitgehold zodat in casu een dergelijke motivering artikel 8 van het EVRM niet meer kan worden toegepast.

Dergelijke motivering berusten volgens verzoeksters op hypothetische veronderstellingen. De werkelijkheid doet zich anders voor.

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat verwerende partij artikel 8 EVRM schendt als verzoeksters voor een korte periode terug naar het land van herkomst dienen te gaan om een visum aan te vragen bij de diplomatieke of consulaire post. Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

Verder gaat verwerende partij zeer kort door de bocht waar zij stelt dat de ingediende verblijfsmachtiging binnen een redelijke tijdsperiode zou worden behandeld ...!

Van een normaal en voorzichtig overheidsorgaan kan minstens verwacht worden dat zij zich kan realiseren dat wanneer het kind terugkeert naar het land van herkomst, om aldaar een aanvraag in te dienen, de voortzetting van het onderwijs compleet in het gedrang komt te staan, zelfs al zou de aanvraag behandeld worden binnen een redelijke tijdsperiode...

Het feit dat minderjarige verzoekster tijdelijke verwijderd zal worden indien zij de aanvraag zou indienen in het land van herkomst, biedt nog steeds geen garantie voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstelling. Niet alleen kan een aanvraag in het land van herkomst ettelijke maanden/jaren in beslag nemen, maar ook heeft minderjarige verzoekster geen garantie dat zij ooit zou terugkeren naar België. Op die manier gaan alle jaren van studies gewoonweg teloor.. Verwerende partij heeft dit op geen enkel ogenblik onderzocht.

Dat verwerende partij dan ook manifest in gebreke is gebleven om rekening te houden met de verregaande gevolgen van een 'tijdelijke verwijdering', nu de kans reëel is dat de studies van minderjarige verzoekster niet meer kan worden verdergezet...

Bovendien heeft verwerende partij niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van een schoolplichtige kind een beletsel kan vormen voor verzoeksters om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Meer nog, het land van herkomst is voor tweede verzoekster onbekend nu zij hier geboren en getogen is.

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Daarnaast stelt verwerende partij het volgende:

"Behalve de schoolattesten worden er geen getuigenverklaringen of stukken voorgelegd die specifiek betrekking hebben op haar dochter noch worden er bewijzen voorgelegd van deelname aan buitenschoolse activiteiten."

Dergelijke motivering van verwerende partij tart dan alle verbeelding.

Het feit dat tweede verzoekster heel haar leven in België heeft doorgebracht en verblijft, is het vanzelfsprekend dat zij veel sterker verweven is met België dan met haar land van herkomst, aangezien zij nooit in haar land van herkomst is geweest. Meer nog, het feit dat tweede verzoekster al zoveel jaren onderwijs volgt in het Rijk impliceert dat zij vele en sterke sociale banden heeft in België.

Dat tweede verzoekster school loopt in een erkende Vlaamse school en in België is geboren, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoekers gedurende heel haar leven het centrum van haar belangen in het Rijk heeft gevestigd en zich op een uitstekende wijze heeft geïntegreerd in de samenleving. Zij heeft op school en daarbuiten vrienden gemaakt en aangezien zij geboren is in België, heeft zij zowel de Belgische taal als de Belgische identiteit geëigend.

Verwerende partij houdt op geen enkel ogenblik rekening met het feit dat het minderjarig kind in een vreemde wereld zou terechtkomen als zij terug naar het land van herkomst dient te gaan, waarin zij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich als kind te adapteren in de maatschappij. Dat er geen buitenschoolse activiteiten voorliggen, is ondergeschikt aan het doorlopen van een hele schoolperiode in het Rijk.

Eerste verzoeker heeft de keuze gemaakt om het precair verblijf verder te zetten, hetgeen in haar hoofde laakbaar is. Desalniettemin kan het kind niet verantwoordelijk gesteld worden voor de daden van de moeder en diende verwerende partij bij het nemen van beslissing, die een invloed heeft op haar

situatie, rekening houden met het hoger belang van het kind en de beslissing op afdoende wijze motiveren vanuit haar perspectief.

Dat het kind niet alleen heel haar leven in België heeft gewoond en vertrouwd is met het Belgisch onderwijssysteem, maar dat er ook een aanzienlijk verschil bestaat tussen de Arabische en de Nederlandse taal.

Verzoeksters kunnen niet genoeg herhalen dat het helemaal niet in het belang is van tweede verzoekster om terug naar het land van herkomst te gaan, om aldaar een aanvraag in te dienen. Te meer verzoeksters diverse maanden, dan wel jaren, zullen dienen af te wachten op een beslissing. Dat tweede verzoekster zelfs geen garantie heeft dat zij gemachtigd zal worden om in het Rijk te verblijven, waardoor de gevolgde studies teloorgaan en zij haar studies niet meer kan afwerken. Als verzoeksters dienen terug te keren naar het land van herkomst dienen zij zeer zeker lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten.

Dat eerste verzoekster hier sedert 2010 verblijft, binnen welke periode zij verschillende sociale en zakelijke relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd in België zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.

Als gevolg van de bestreden beslissing, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het privéleven van verzoeksters volledig worden afgenomen, nu zij verplicht worden om terug naar het land van herkomst te gaan.

Zoals blijkt uit het administratief dossier hebben verzoeksters afdoende aangetoond dat er nauwe banden zijn waardoor zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Verwerende partij motiveert dit niet afdoende in de bestreden beslissing.

Wanneer het kind naar het land van herkomst gerepatriëerd zou worden, maakt dit eveneens een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag, dewelke het belang van het kind waarborgt.

Het is uiteraard in het belang van het kind dat zij wettig kan verblijven in België. Bovendien is het ook haar keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven.

De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, heeft zich buiten haar wil voorgedaan.

Dat de weigeringsbeslissing in strijd is met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, alsook een schending impliceert van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden. Dat dit middel ernstig en gegrond is.

Verder blijkt uit de tal van voorliggende stukken dat verzoeksters te nauw verbonden zijn met hun gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op hun privéleven. Zij zijn te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij delen de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoeksters en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeksters.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerster toont niet aan dat zij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds hun langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hun opgebouwde leven en

anderzijds hun 12 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dienen verzoeksters terug van nul te beginnen.

Verwerende partij gaat dan ook zeer kort door de bocht door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten. De tijdelijke terugkeer zal voor verzoeksters enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeksters die op dit moment een privéleven hebben in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al hun belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Verwerende partij stelt hieromtrent ook het volgende:

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij onbepaalde tijd nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RW, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RW, arrest 244112 van 16 november 2020).

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoeksters en hun naasten in het Rijk.

Verwerende partij diende bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeksters omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.”

3.3 Gelet op de onderlinge verknochtheid van het eerste en tweede middel, worden ze samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde gaat uitgebreid in op alle door verzoekster aangehaalde elementen en zet voor elk van deze elementen uiteen waarom zij geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er

zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In wezen voert verzoekster aan dat zij, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde betoogt, wel buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. In eerste instantie wijst ze op het feit dat hun minderjarige dochter in België is geboren en hier is opgegroeid. Volgens verzoekster maakt dit enkele feit op zich al een buitengewone omstandigheid uit. In tweede instantie voert verzoekster aan dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of een voortzetting van haar scholing in Marokko *de facto* wel mogelijk is, aangezien zij enkel het Belgische onderwijs kent. Verzoekster is van oordeel dat de bewijslast in deze niet bij hen ligt en dat zij met andere woorden niet moet aantonen dat het voortzetten van het onderwijs van hun dochter in Marokko onmogelijk is. Wat deze scholing betreft, voert verzoekster ook aan dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hun dochter voor onbepaalde tijd niet meer naar school zal kunnen gaan, waardoor haar studies in het gedrang komen en zij een achterstand zal oplopen. Verzoekster bekritiseert dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd waarom dit gegeven op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De Raad merkt op dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers minderjarige dochter in België is geboren. Hij motiveert immers als volgt: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is en geen ander land zou kennen dan België. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent echter, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar beide ouders een band met Marokko. Verzoeker en haar wettelijke echtgenoot hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind België slechts voorlopig was.”*

De gemachtigde oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het enkele feit dat verzoeksters minderjarige dochter in België is geboren en opgegroeid, op zich niet automatisch een verblijfsrecht opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet hier geen afbreuk aan. In wezen geeft zij hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoekster betoogt echter ook dat verweerder te kort door de bocht gaat waar hij stelt dat het minderjarige kind via haar beide ouders een band heeft met Marokko. Dit gegeven impliceert volgens verzoekster niet dat hun kind de Arabische taal en cultuur machtig is. Verzoekster benadrukt dat hun kind de Arabische taal niet beheerst.

Door slechts aan te halen dat hun dochter nooit iets anders heeft gekend dan de Nederlandse taal en de Belgische samenleving, en zonder enig begin van bewijs te beweren dat hun kind de Arabische taal niet machtig is, kan verzoekster echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de gemachtigde wel degelijk heeft geantwoord op de elementen zoals aangevoerd in de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 18 november 2021. Evenmin slaagt verzoekster erin aan te tonen dat de motivering van de gemachtigde hieromtrent onredelijk of onzorgvuldig is. Het komt de Raad immers niet onredelijk voor dat verzoeksters dochter minstens tot op zekere hoogte de Arabische taal en Marokkaanse cultuur heeft meegekregen van haar moeder, bij wie zij sinds 2015 onafgebroken verblijft. Zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing eveneens motiveert, is het niet ondenkbaar dat verzoekster hun dochter in een

huiselijke sfeer het Arabisch heeft bijgebracht, te meer nu zij zelf slechts één inschrijvingsbewijs van Nederlandse taallessen voorlegt. Verzoekster toont niet aan dat zij het Nederlands dermate beheerst dat zij hun dochter in deze taal zou kunnen opvoeden. Minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan.

Waar verzoekster betoogt dat uit de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid in wiens hoofde de buitengewone omstandigheden werden onderzocht, bemerkt de Raad dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde de aangevoerde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht zowel uit het oogpunt van de moeder als van de dochter. De gemachtigde heeft zich met name uitgesproken over de scholing van het minderjarige kind, over het feit dat zij in België is geboren, dat ze logopedie volgt en wordt opgevolgd door Kind en Gezin en de banden die ze al dan niet heeft met Marokko. De gemachtigde heeft eveneens een beoordeling gemaakt omtrent het hoger belang van het kind. Voor wat de moeder betreft, heeft de gemachtigde zich onder meer uitgesproken over het verblijf en de integratie in België, over het gezinsleven met haar in België verblijfsrechtigde partner, omtrent haar sociale banden in België, enzovoort. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden als zouden de buitengewone omstandigheden enkel en alleen in hoofde van de moeder zijn onderzocht.

Waar verzoekster stelt dat van hen ten onrechte wordt verwacht dat ze bewijst dat hun dochter haar onderwijs niet kan voortzetten in Marokko, benadrukt de Raad dat de bewijslast in het kader van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, die in feite vraagt hem een voordeel te verlenen, zelf ligt. De aanvrager moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat hij onder de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop hij zich wenst te beroepen bij een verblijfsaanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, die ten deze over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde moet – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – motiveren waarom hij deze niet aanvaardt, wat hij *in casu* heeft gedaan.

Verzoekster voert aan dat de eerste bestreden beslissing het hoger belang van hun dochter schendt. Ze stelt dat deze beslissing het belang van hun dochter, die in België is geboren en reeds acht jaar haar belangen in het Rijk heeft gevestigd, niet ten goede komt. Volgens verzoekster brengt deze beslissing een drastische verandering met zich mee, die een impact zal hebben op zowel haar mentale toestand als op haar ontwikkeling. Meer bepaald zal hun kind voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, waardoor haar studies in het gedrang komen en zij een leerachterstand zal oplopen. Evenmin bestaat er een garantie voor het verderzetten van de studies in een Vlaamse onderwijsinstelling. Ze benadrukt dat hun kind nooit onderwijs heeft gekregen in Marokko en ook geen banden heeft met het land. Hun kind heeft zich op een uitstekende wijze geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft hier vrienden gemaakt. Ze heeft zich volgens verzoekster de Belgische taal en de Belgische identiteit toegeëigend. Verzoekster verwijst hierbij onder meer naar arrest nr. 282 079 van de Raad van 16 december 2022.

In eerste instantie merkt de Raad op dat de gemachtigde met al deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zo motiveert hij aangaande de scholing van het kind: *“Betrokkene beroept zich op de scholing van haar dochter en op het feit dat een terugkeer haar schoolcarrière ernstig in het gedrang zou brengen en mogelijks een leerachterstand tot gevolg zou hebben. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de alle scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (namelijk acht jaar) van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

De gemachtigde zet duidelijk uiteen waarom de scholing van verzoeksters kind niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Hij stelt dat, waar verzoekster aanvoert dat de schoolcarrière van hun kind ernstig in het gedrang komt en hun kind mogelijks een leerachterstand zou oplopen, zij niet aantoon dat een scholing niet in Marokko kan worden verkregen. Immers kan er redelijkerwijs vanuit worden gegaan dat verzoeksters dochter nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om de Arabische taal aan te leren. Er blijkt evenmin dat haar scholing gespecialiseerd onderwijs en/of infrastructuur vereist. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen verdere informatie of bewijsstukken bij die deze motivering kunnen ontkrachten. Waar verzoekster stelt dat hun dochter als gevolg van de eerste bestreden beslissing voor onbepaalde tijd niet naar school zal kunnen gaan, moet worden opgemerkt dat hun kind in afwachting van de behandeling van een nieuwe verblijfsaanvraag moet worden geacht school te kunnen lopen in Marokko, nu verzoekster het tegendeel niet bewijst. Het enkele feit dat verzoeksters dochter nog nooit onderwijs heeft gevolgd in Marokko, bewijst op zich niet dat dit niet mogelijk zou zijn. Dat hun dochter nog nooit onderwijs heeft gevolgd in Marokko is daarentegen vanzelfsprekend, nu zij in België is geboren en sindsdien onafgebroken in het Rijk heeft verbleven. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat noch uit de vreemdelingenwet, noch uit de aangehaalde bepalingen die het recht op onderwijs codificeren, volgt dat is vereist dat het minderjarige kind aan een Vlaamse onderwijsinstelling school kan lopen. De gemachtigde is geenszins verplicht om bij het nemen van de eerste bestreden beslissing aan verzoekster een dergelijke waarborg te bieden. Het recht op onderwijs strekt er niet toe dat het kind het recht zou hebben om zijn scholing in Vlaanderen verder te zetten. Zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing motiveert, blijkt niet dat het onderwijs niet minstens tijdelijk zou kunnen worden verdergezet in Marokko.

De gemachtigde motiveert aangaande het hoger belang van het kind als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kind waarbij ze erop wijst dat haar dochter in België is opgegroeid en dat zij België als haar thuisland zou beschouwen. Haar belangen zouden worden geschaad indien zij tijdelijk dient terug te keren naar Marokko, land waarmee zij geen enkele band zou hebben. Betrokkene verwijst hiervoor naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name naar artikel 3, 9, 10 en 28. Zij wijst er op dat voor het kind Vlaams de moedertaal zou zijn, dat zij als pure Vlaming beschouwd dient te worden en dat het bovendien haar keuze niet was om niet legaal in België te verblijven. In Marokko zou zij in een vreemde wereld terechtkomen waar zij grote moeilijkheden zou ondervinden. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoon dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd. 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient volledigheidshalve gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Van een schending van artikel 9 is geen sprake daar het kind niet gescheiden worden van haar moeder (haar vader verblijft niet in België). Ook het recht op gezinshereniging, zoals voorzien in artikel 10, komt op geen enkele manier in het gedrang door huidige beslissing. Volledigheidshalve merken we op dat haar dochter nog zeer jong is, namelijk acht jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. (...) Behalve de schoolattesten worden er geen getuigenverklaringen of stukken voorgelegd die specifiek betrekking hebben op haar dochter noch worden er bewijzen voorgelegd van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Evenmin maakt betrokkene aannemelijk dat zij in huiselijke sfeer geen Marokkaans (Arabisch) zou spreken, wat toch haar moedertaal is, en dat haar kind niet opgevoed zou worden in deze taal. Dit wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis slechts één inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen voorlegt dd.17.09.2021. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat zij het Nederlands dermate beheerst, dat zij haar kind in deze taal zou kunnen opvoeden. Dit houdt tevens in dat haar kind, minstens, over een degelijke mondelinge kennis van het Marokkaans (Arabisch) beschikken. Gelet op haar nog jonge leeftijd en op

haar gedegen noties van de moedertaal van haar moeder, kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan het onderwijs in het land van herkomst beschikt. De bewering dat zij in Marokko grote moeilijkheden zou ondervinden, vindt geen ondersteuning in het administratief dossier noch in de voorgelegde stukken. Wat betreft het feit dat haar kind geen keuze heeft in de beslissingen van haar moeder, dienen we op te merken dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kinderen, betrokkene zelf heeft de keuze gemaakt om zich samen met haar kind te nestelen in illegaal verblijf. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat het hoger belang van haar kind geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko.”

Verzoekster slaagt er door middel van haar betoog niet in om aannemelijk te maken dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van hun kind, noch dat de eerste bestreden beslissing effectief indruist tegen het hoger belang van hun kind. Verzoekster tonen niet aan dat, ondanks de beoordeling van de gemachtigde dat het hoger belang van het kind niet in het gedrang komt, het hoger belang van hun kind *in casu* alsnog wordt miskend.

Voorts motiveert de gemachtigde eveneens aangaande de logopedie die het kind volgt en omtrent de opvolging door Kind en Gezin:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter hier logopedie volgt en wordt opgevolgd door Kind en Gezin. Ter staving hiervan legt zij een attest dd. 23.04.2021 en een attest van Kind en Gezin dd. 19.09.2019. Dit element kan echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Vrijwel alle kinderen in België worden door Kind en Gezin opgevolgd, dit is op geen enkele manier buitengewoon. Ook het feit dat zij hier logopedie volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zij toont evenmin aan dat logopedie niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Tenslotte wijzen we er nog op het voorgelegde attest reeds dateert van meer dan een jaar geleden en dus niet kan aantonen dat haar dochter op heden nog steeds logopedie volgt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster toont niet aan dat het enkele feit dat hun dochter logopedie volgt en wordt opgevolgd door Kind en Gezin, alsnog een buitengewone omstandigheid uitmaakt die de gemachtigde onterecht niet heeft weerhouden.

Met betrekking tot het aangehaalde arrest van de Raad van 16 december 2022 met nummer 282 079, dient te worden opgemerkt dat - daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – verzoekster nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hunne, nu in tegenstelling tot in het geciteerde arrest in de huidige eerste bestreden beslissing wel uitgebreid wordt nagegaan of de eventuele opschorting van de scholing van verzoeksters dochter al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Waar verzoekster verder betoogt dat de gemachtigde op onredelijke en disproportionele wijze stelt dat het de schuld en verantwoordelijkheid van de moeder is dat verzoekster zich in illegaal verblijf heeft genesteld, bemerkt de Raad dat dit enkele gegeven geenszins een determinerend motief van de beslissing uitmaakt. Dit enkele feit op zich kan bijgevolg geen aanleiding geven tot een schending van de materiële motiveringsplicht, zoals verzoekster betoogt.

Er dient verder te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekster bekritiseert voorts dat indien zij terug dienen te keren naar hun land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zij lang op een onzekere uitkomst dienen te wachten. Volgens verzoekster zal een dergelijke aanvraag minimaal een jaar in beslag nemen. De gemachtigde gaat volgens verzoekster dan ook te kort door de bocht waar hij stelt dat de aanvraag binnen een redelijke tijdspanne zal worden behandeld. Verzoekster bekritiseert eveneens dat de gemachtigde geen enkele richtlijn geeft over de te verwachten duur van de behandelingsperiode.

Ook hieromtrent heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gemotiveerd: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij onbepaalde tijd nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken. We merken*

echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020)."

Zoals de gemachtigde correct aangeeft, kan men zich op voorhand niet uitspreken over de tijd die nodig zal zijn om een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure te behandelen. Een aanvraag overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet moet in beginsel worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden, tijdelijk kan terugkeren om hun aanvraag in Marokko in te dienen, wordt hier evident mee bedoeld dat de terugkeer geldt voor de duur van de behandeling van hun aanvraag in Marokko. Indien de aanvraag wordt ingewilligd, zal verzoekster zich vervolgens naar België kunnen begeven. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch uit enige andere rechtsregel die verzoekster aanvoert, kan worden afgeleid dat de gemachtigde ertoe verplicht zou zijn om daarbij een bepaalde tijdspanne te voorzien.

Waar verzoekster bekritiseert dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of de lange duur van hun verblijf in België een buitengewone omstandigheid vormt, bemerkt de Raad dat uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing het tegendeel blijkt. De gemachtigde stelt hierin immers: *"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*

(...)

Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene is namelijk zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich bevindt. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2010 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan elf jaar haar vermeende binnenkomst. Haar bewering sinds 2010 ononderbroken in België te verblijven, vindt evenmin ondersteuning in het administratief dossier dat een Spaanse verblijfskaart afgeleverd op 01.03.2012 bevat evenals haar vorige Marokkaans paspoort met inreisstempel Almeria (per boot vanuit Marokko) op 28.01.2012. Bovendien kreeg betrokkene reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."

De gemachtigde motiveert, met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, dat elementen van langdurig verblijf niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en dus niet in de ontvankelijkheidsfase kunnen worden onderzocht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk is om de vast rechtspraak van de Raad van State te volgen.

Verzoekster stelt voorts dat het niet klopt dat zij nog familie en/of vrienden zouden hebben in Marokko. Ze bekritiseert eveneens dat aan hen niet de vraag werd gesteld of zij nog familie en/of vrienden in Marokko hebben, gezien de gemachtigde dit relevant vindt voor de beoordeling van hun verblijfsaanvraag. Verzoekster betoogt dat de banden die haar nog resten in Marokko in ieder geval ondergeschikt zijn aan diegenen die zij gedurende de laatste twaalf jaar in België heeft opgebouwd.

Nog daargelaten het feit dat verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt die dergelijke losse beweringen kunnen ondersteunen, stelt de Raad vast dat het niet is aangetoond dat het opbouwen van banden in België automatisch tot gevolg heeft dat de banden van verzoekster in Marokko teloor gaan. Het oordeel van de gemachtigde, namelijk dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie,

vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko, komt de Raad niet onredelijk voor nu zij ruim drieëntwintig jaar in Marokko heeft gewoond. Volledigheidshalve herinnert de Raad eraan dat het niet aan de gemachtigde toekomt om op eigen initiatief een onderhoud met de betrokkenen te organiseren en/of zelf opzoekwerk te doen.

Vervolgens beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat verzoekster een schending van het recht op eerbiediging van hun privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, aanvoert. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de eerste bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privéleven door het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), §150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153).

In hoofde van hun minderjarige kind voert verzoekster aan dat zij haar hele leven in België heeft doorgebracht, zodat het vanzelfsprekend is dat zij veel sterker is verweven met België dan met Marokko. Zij is overigens nog nooit in Marokko geweest. Ze krijgt onderwijs in een erkende Vlaamse school, waar zij ook vrienden heeft gemaakt. Hun dochter heeft gedurende heel haar leven het centrum van haar belangen in België gevestigd en heeft zich op een uitstekende wijze geïntegreerd in de Belgische samenleving. Verzoekster benadrukt dat het feit dat er geen buitenschoolse activiteiten voorliggen, ondergeschikt is aan het doorlopen van een hele schoolperiode in het Rijk.

Voor wat betreft haar eigen privéleven, betoogt verzoekster dat zij sinds 2010 in België verblijft en in deze periode verschillende sociale en zakelijke relaties heeft ontwikkeld. Ze acht het voldoende aangetoond dat er nauwe banden bestaan die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoekster benadrukt dat ze verschillende sociale en economische belangen heeft opgebouwd in België.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde hieromtrent heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde stelt dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Hij erkent dat er zes getuigenverklaringen worden voorgelegd, doch stelt dat hieruit niet blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Uit deze getuigenverklaringen blijkt evenmin dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De gemachtigde motiveert dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont volgens de gemachtigde niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoekster toont niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan, de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten zou zijn. De gemachtigde besluit dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorhanden is. Met de loutere verwijzing naar de sociale, economische en zakelijke banden die zij in België heeft opgebouwd, slaagt verzoekster er niet in de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen. Hiermee geeft zij louter aan het niet eens te zijn met de door de gemachtigde gemaakte beoordeling, die de Raad overigens niet onredelijk of onzorgvuldig voorkomt. Hierbij dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich er zeer goed bewust van was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, §70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, §70).

Wat verzoeksters minderjarige dochter betreft, kan niet worden ontkend dat een kind dat in België is geboren, er sinds haar geboorte steeds heeft gewoond en hier naar school gaat, een privéleven heeft opgebouwd, desondanks het feit dat er geen bewijzen voorliggen dat het kind aan buitenschoolse activiteiten deelneemt. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing motiveert dat de verplichting om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post niet noodzakelijk een definitieve verwijdering tot gevolg heeft. Dit betekent enkel dat betrokkenen tijdelijk het Rijk dienen te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren wanneer zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten, met name het aanvragen van een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst, verstoot het privéleven niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster slaagt er niet in het tegendeel te bewijzen. Een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.4 In hun derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Ter adstruering van hun derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 24.11.2022.

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeksters louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van een geldig visum;*
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet.*

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeksters naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij in de bestreden bevel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dewelke als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verwerende hieromtrent opnieuw onterecht het volgende stelt:

- Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst;*
- Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;*
- De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.*

Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het minderjarig kind naar een ander land absoluut NIET in het belang is van het kind.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van de minderjarige kind, doordat zij geen onderzoek heeft verricht naar de specifieke omstandigheden. Zo heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat het minderjarige kind geen enkele band heeft met haar land van herkomst en dat zij de Arabische taal niet machtig is.

Meer nog, het bevel geldt op het grondgebied van alle staten in het Schengenacquis. Door dergelijke motief gaat verwerende partij kort door de bocht nu tweede verzoekster zelfs de mogelijkheid niet meer krijgt om zich te vestigen bij haar vader in Spanje.

Bijgevolg zijn het recht op gezinsleven en het hoger belang van tweede verzoekster door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Verder stelt verwerende partij in het bestreden bevel dat het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dat de tijdelijke scheiding voor verzoeksters enorm veel nadelige effecten met zich zal meebrengen voor hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeksters die op dit moment een privéleven hebben in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al hun belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Betrokkene beroept zich op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, zij toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Ook al zou inderdaad het langdurig karakter van de relatie sedert 2015 blijken, blijkt in casu dat verzoekster en haar partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een

vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RW, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Verder stellen we vast dat mevrouw volgens de voorgelegde stukken nog steeds gehuwd is met dhr. D. (...) N. (...), die over verblijfsrecht in Spanje beschikt, die de vader van haar dochter is en die - volgens haar eigen verklaringen afgelegd bij de politie op 02.02.2021 - zijn echtgenote en dochter nog steeds financieel ondersteunt vanuit Spanje. We stellen ook vast dat het administratief dossier geen toestemming van de vader bevat om zijn dochter in België te laten verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verwerende partij betwist niet dat eerste verzoekster een relatie heeft met een verblijfsgerechtigde vreemdeling.

Dat eerste verzoekster afdoende heeft aangetoond dat zij een relatie heeft met de heer H. (...) S. (...) en samenwonend is sedert oktober 2015. Dat eveneens uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de heer H. (...) S. (...) tweede verzoekster naar de logopedische behandeling brengt, alsook staat ingeschreven als stiefvader op de inlichtingenfiche van school.

Verder wordt het niet ontkent dat tweede verzoekster financieel ondersteunt wordt door haar vader. Verwerende partij houdt helemaal geen rekening dat de vader van tweede verzoekster dient te voorzien in het levensonderhoud, de gezondheid, de opleiding en de ontplooiing van hun kind, waardoor hij bij wet verplicht is om financiële ondersteuning te bieden. Meer nog, tweede verzoekster wenst nogmaals te benadrukken dat zij door het voormelde bevel zelfs de mogelijkheid niet meer krijgt om zich te vestigen bij haar vader in Spanje.

Doordat verwerende partij geen zorgvuldige onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet geoordeeld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de materiële motiveringsplicht met zich meebrengt.

Uit het bevel blijkt op geen enkele wijze wat de motieven zijn die aan de basis hiervan liggen. Noch blijkt dat verwerende partij een onderzoek heeft verricht vóór het uitvaardigen van een bevel, noch blijkt uit het bevel dat zij een correcte afweging zou hebben gemaakt.

In de motieven van het bestreden bevel werd met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeksters. Evenmin wordt er in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd privéleven van verzoeksters, de integratie, het onderwijs, etc... in het Rijk.

Ook het artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoeksters. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM niet schaaft.

Dat in het bestreden bevel totaal ten onrechte geen rekening werd gehouden met de hierna vermelde elementen:

- Dat het kind van eerste verzoekster hier geboren is en heel haar leven in België woont ondertussen al 8 jaar, en geen ander land kent land dan België. Bijgevolg kent zij geen ander land en beschouwt België als zijnde haar thuisland;*
- Dat het kind van eerste verzoekster nog een schoolgaande kind is en loopt sedert 2016 school in het Vlaams onderwijs. Zij volgt tot op heden lessen in het lager onderwijs;*
- Dat eerste verzoekster volledig geïntegreerd is in de maatschappij en reeds 12 jaar in het Rijk verblijft;*
- Dat het sociaal leven van verzoeksters en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad.*

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.

Daarnaast werden verzoeksters zelfs niet gehoord.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeksters zich de afgelopen jaren volledig toegewijd hebben aan onze maatschappij. Aldus beschouwen zij deze dan ook als zijn eigen samenleving.

De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoeksters niet beschikken over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeksters. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

In casu is verwerende partij in gebreke gebleven het bevel te motiveren rekening houdend met alle elementen in het dossier.

Door geen rekening te houden met deze feiten, schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

3.5 Verzoekster voert een schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

Verzoekster bekritiseert dat zij niet zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De beslissing moeten eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is dus *in casu* van toepassing. Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht aanvoeren.

Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aanvoert, heeft verzoekster reeds alle kansen gekregen om hun standpunt aan de gemachtigde kenbaar te maken in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Het stond hen vrij om alle relevante bewijzen ter ondersteuning van hun aanvraag over te maken. Verzoekster kan aldus niet ernstig voorhouden dat zij niet zijn gehoord, nu zij uitdrukkelijk in de mogelijkheid zijn gesteld alle voor hun verblijfsaanvraag relevante elementen aan de gemachtigde kenbaar te maken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen.

Nog daargelaten het feit dat verzoekster hun standpunt kenbaar heeft kunnen maken aan de gemachtigde, wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. De Raad bemerkt dat verzoekster in het kader van de huidige procedure geen nieuwe, relevante informatie aanbrengt die nog niet gekend was bij de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Waar zij benadrukt dat zij zich de afgelopen jaren volledig hebben toegewijd aan de Belgische maatschappij, doelt zij in feite op hun integratie. De gemachtigde heeft uitdrukkelijk rekening gehouden met hun integratie in de eerste bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij hier aldus van op de hoogte was. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. In het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing als volgt:

“Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

Verzoekster betwist dat het hoger belang van hun kind door deze beslissing niet wordt geschaad. Ze herhaalt dat hun kind geen banden heeft met Marokko. Ten deze kan dienstig worden verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede middel, waaruit reeds is gebleken dat een schending van het hoger belang van het kind niet wordt aangetoond.

Verzoekster bekritiseert verder dat de verwijderingsmaatregel betrekking heeft op het ganse Schengengrondgebied, waaronder ook Spanje. De vader van de minderjarige dochter is echter woonachtig in Spanje waardoor zij wordt verhinderd om zich bij haar vader te vestigen. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de bestreden beslissing de minderjarige niet verhindert om zich in Spanje bij haar vader te vestigen. De tweede bestreden beslissing betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en geen inreisverbod waardoor zij voor een bepaalde tijd verhinderd zou zijn het Spaanse grondgebied binnen te komen. Ten tweede heeft de tweede bestreden beslissing enkel tot gevolg dat verzoekster (en haar minderjarige dochter) tijdelijk zal moeten terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen voor België dan wel voor Spanje. Van zodra verzoekster over de nodige verblijfsdocumenten beschikt, zijn zij vrij om het grondgebied van de desbetreffende Schengen lidstaat te betreden. Bovendien vermeldt de tweede bestreden beslissing dat verzoekster het grondgebied van de Schengen lidstaten dient te verlaten, *“tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Indien de minderjarige op basis van haar verwantschap met een in Spanje gevestigde vreemdeling over de nodige documenten beschikt, verhindert deze beslissing haar niet om zich bij haar vader te voegen. Waar verzoekster aanvoert dat hun dochter haar vader financieel bijdraagt aan haar opvoeding, merkt de Raad op dat haar vader deze verantwoordelijkheid reeds opneemt vanuit het buitenland. Er wordt niet aangetoond waarom hij dit niet zou kunnen blijven verderzetten gedurende de periode dat verzoekster zich in het land van herkomst bevindt.

Verzoekster bekritiseert verder dat er met betrekking tot het gezinsleven slechts wordt gesteld dat het om een tijdelijke scheiding gaat. Verzoekster duidt op haar relatie met een verblijfsrechtigde vreemdeling, met wie zij sinds oktober 2015 samenwoont. Verzoekster zet echter niet uiteen op welke wijze een tijdelijke scheiding van haar partner ervoor zou zorgen dat haar gezinsleven met hem wordt geschonden. Ze toont niet aan waarom zij niet tijdelijk van elkaar gescheiden zouden kunnen leven, met name gedurende de periode die nodig is om de nodige documenten te verkrijgen die de binnenkomst en/of het verblijf in het Rijk bestendigen.

Verzoekster slaagt er niet in een schending van artikel 8 van het EVRM, en dus evenmin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Een schending van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur blijkt evenmin.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN